

Jordi Sànchez: «Que la taula no ens porti a resoldre el conflicte no vol dir que no creguem en el diàleg»

El secretari general de Junts per Catalunya assenyala que "qualsevol nova oportunitat per la independència la tindrem sempre que la ciutadania que torni a sortir al carrer"

Una imatge de Jordi Sànchez, entrevistat per Reusdigital.cat | Junts per Catalunya

El passat dimecres, el **secretari general de Junts per Catalunya (JxCat), Jordi Sànchez**, va ser a **Reus**. Va visitar la nostra ciutat per sumar-se a la presentació en societat de l'agrupació local de Junts per Reus (<https://www.reusdigital.cat/noticia/88150/es-presenta-junts-reus-sala-santa-llucia>), en un acte a la sala Santa Llúcia en què també es va comptar amb la presència de la presidenta del Parlament, Laura Borràs, o de Josep Rull.

Abans, Sànchez (Barcelona, 1964) va ser entrevistat per **Reusdigital.cat**. La unitat dels partits independentistes, les estratègies per avançar cap a la independència o l'eficàcia de la taula de negociació amb el govern central van ser algunes de les qüestions tractades a la conversa.

- Venim d'una Diada en què malgrat tot es va sortir al carrer, i de commemorar el quart aniversari de l'1-O. En quin punt som, del camí?

- No tinc cap bola màgica ni puc dir si som a tocar o no, de la independència. Sí que és veritat que avui som més a prop de la independència que en altres moments de fa tres o quatre anys. Tot el

camí que fem, el fem anant endavant. I malgrat que hi ha moments en què pot semblar que hi ha una certa desorientació, el que és evident és que la fortalesa de la ciutadania, pel que fa a la consciència d'avançar cap a la independència, es manté. També les formacions polítiques mantenen una posició majoritària en els processos electorals, i superada la pandèmia la fortalesa de les entitats s'ha tornat a demostrar, particularment l'Onze de Setembre, amb la seva capacitat de mobilització. Davant hi seguim tenint un estat que nega opcions democràtiques a la solució del conflicte, però que a data d'avui té uns problemes estructurals molt més evidents dels que tenia fa quatre anys. No només pel desgast que li ha comportat la repressió, el que és obvi, sinó perquè també perquè en aquests moments, i fruit d'una determinada actitud, comença a haver-hi veus importants en l'àmbit internacional que ja han advertit Espanya que aquest no pot ser el camí a continuar i que ha d'obrir una nova via, fer un gir en la seva acció política, i abordar el conflicte d'una manera democràtica. La referència més clara és el Consell d'Europa, i crec que aquest és un element important. A més, crec que som a tocar, això ho tinc clar, en el termini d'un parell o tres d'anys, d'una allau de decisions de la justícia europea, dels diversos organismes que tenen aquesta responsabilitat, on en la immensa majoria dels pleits plantejats l'estat espanyol sortirà derrotat. Tindrà requeriments d'obligat compliment, haurà de modificar posicions, canviar la legislació i reconèixer la vulneració de drets que ha comès en aquest temps. Això debilitarà l'estat, i ens donarà una major fortalesa que haurem de saber aprofitar.

- S'ha referit a la majoria al Parlament. Al carrer, però, se'ls demana unitat, als partits independentistes. N'hi ha, d'unitat? O hi ha qüestions en què tenen grans desavinences?

- La unitat no l'hem assolida en plenitud, ni molt menys, i per tant és una assignatura pendent. És bo que la gent ens reclami unitat amb el teixit associatiu. És bo i imprescindible que partits i entitats tinguem la capacitat de vertebrar un espai de mínim comú denominador per actuar amb unitat. Que ens aquests moments no tenim assolida la unitat amb plenitud és evident; però també és evident que ara, malgrat que hi ha moments de discrepàncies públiques, la relació entre els partits és més fluida i molt més propera a trobar acords estratègics que fa un any, any i mig. Soc optimista. A la unitat s'hi ha arribat en moment no extrems, però sí molt determinats, en els últims cinc o sis anys. S'hi ha arribat sempre després de certa intensitat en les posicions de cadascú, a més. Estem tornant repetir alguns dels moments que ja hem viscut en els últims sis, set, vuit, nou o 10 anys. Hi ha discrepàncies, sí, i de vegades les formes no són les adients. Si fem cas de l'experiència, però, les discrepàncies les hem superades amb acords que ens han permès avançar de manera efectiva. L'últim moment més important va ser la tardor de 2017, amb l'1-O, on el propi referèndum, quan va néixer, no ho va fer d'una proposta d'unitat. Hi ha haver molta discussió. Un altre moment previ va ser dos anys abans, el 2015, amb la candidatura de Junts pel Sí. Va costar molt, però quan va engegar va generar una il·lusió desbordant. No hem assolit la plena unitat, però som en el camí d'assolir fites compartides, que permeten fer salts endavant.

- La relació és fluida ara, però el moment de menys fluïdesa, quin va ser? La gestió del 14-F a Junts? Les diferents estratègies després del 27-O?

- La decisió d'exili o presó no va generar divisió estratègica. De fet, a l'exili hi tenim la Marta Rovira, d'Esquerra; Toni Comín, que en un primer moment va ser d'Esquerra; i hi tenim també el president Puigdemont, que no és pas d'Esquerra. Per tant, no hi ha hagut divisió entre presó i exili. Són estratègies compartides i transversals que tenen més a veure amb la mirada personal i política de cadascú que no pas amb els partits. Diria que el moment més crític el vam tenir el gener de 2018, quan no es va poder portar a la pràctica el ple per fer president Puigdemont. Hi va haver una desavinença estratègica que va generar molta tensió, i ha tingut moltes derivades. Aquestes dues mirades no bloquegen que tinguem el cap fred per buscar un mínim comú denominador de cara al futur.

- Si parlem d'estratègies, n'hi ha que aposten per mantenir la unilateralitat, d'altres per via dialogada i altres per una mena de barreja de les dues. On es troba més còmode, Junts? Després de tot, han estat crítics amb la taula de diàleg.

- No hem de confondre la convicció i l'aposta ferma pel diàleg amb el convenciment que aquesta taula no donarà resultats. Ser descregut amb aquesta taula no és pas ser descregut amb el diàleg per resoldre el conflicte. El problema ni el tenim amb diàleg ni el tenim amb la negociació; el tenim amb aquesta taula, que neix malament i que es desenvolupa malament. La prova la tenim en el fet en què quan s'ha d'abordar un conflicte polític no s'accepten uns interlocutors que una part dels qui hem de ser a la taula hem proposat. No ho confonguem, doncs. Que aquesta taula no sigui la via que ens ha de portar a resoldre el conflicte no vol dir que no creguem que el diàleg i la negociació siguin bons i necessaris. Pel que fa a la unilateralitat, aquesta forma part d'una opció permanent que es disposa i a la qual no es pot renunciar. La qüestió, sobre la unilateralitat, és en quin moment la pots exercir per tal que sigui eficaç en l'assoliment dels objectius. Per tant, no té gaire sentit, en aquests moments, fer un debat sobre el diàleg confrontat amb la unilateralitat. Per què? Perquè no podem renegar ni d'una cosa ni de l'altra. Com en tota situació, cal saber què és el més útil a cada moment. I ara el que pertoca és reforçar-se en les posicions polítiques d'exigència a l'estat, no regalar la governança ni els vots en l'àmbit estatal per fer fàcil l'estada dels seus governs, i establir, amb els nostres vots a les urnes, una posició d'aquest govern central almenys respectuosa, i que aixequi el peu de la repressió i obri vies per trobar sortides polítiques a un conflicte polític.

- Si tornem a la taula de diàleg, quin rèdit creu que se'n pot treure? Què seria bo, per a Junts?

- El que seria bo seria treure'n el reconeixement al dret a l'autodeterminació, amb una promulgació a les corts espanyoles a partir d'una majoria que existeix, si es vol, d'una amnistia per deslliurar els centenars o els milers de persones encausades. Això seria l'òptim, però creiem que no es produirà. Què en sortirà, de la taula? De moment, l'únic que n'ha sortit és la imatge del president Pedro Sánchez prenent-se un cafè quan la taula estava reunida, en un acte de desafiament i de deixar clar, a l'opinió pública, que ell no s'asseu a la taula de negociació. De què serveix, doncs? Sincerament, serveix per tal que el partit socialista pugui explicar, a qui el vulgui escoltar, que ha iniciat una via per trobar una solució dialogada, però els fets no acompanyen les imatges. El risc que hi ha és que el govern espanyol vulgui convertir la taula en una taula de relació entre administracions i governs per resoldre qüestions de governança del dia a dia: inversions, conflictes competencials, o marcs legislatius. I això, que és imprescindible, ja es tracta a través d'altres vies com són les comissions mitxes, les bilaterals. La taula de negociació té altres objectius, i no hauria d'abordar què fer amb els pressupostos generals de l'estat, què fer amb les inversions i infraestructures que no arriben, què fer amb l'Aeroport, amb els fons europeus, o amb els fons covid. No és aquest, l'espai, ha de ser un altre. Tenim l'evidència que el govern espanyol vol portar tot el debat, a través de la *Agenda del reencuentro*, a parlar únicament d'aquestes qüestions. Que són importants i no les menystenim, però que no s'han de portar a una taula de diàleg i negociació, perquè això és confondre la ciutadania, i en cert sentit podria arribar a ser un engany, fins i tot.

- Anem cap a Europa. Abans ha dit que cauran sentències contràries a l'estat. Creu que això obrirà una finestra d'oportunitat per fer un embat?

- Pel que avui coneixem, probablement aquest serà un dels moments en què l'embat es podrà reconstruir i plantejar amb una nova força. No tenim un calendari, però estem atents a com l'estat espanyol està donant compliment a la resolució aprovada per l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa, aprovada el passat mes de juny, i estarem molts atents a les decisions del Tribunal europeu de Drets Humans tot esperant que sentenciïn en contra de la decisió del Tribunal Suprem en la seva sentència del procés, i que d'aquesta manera es posi en evidència la múltiple vulneració de drets polítics que s'han portat a la pràctica des de 2017.

- Però tot plegat, quin efecte pot tenir en l'estat?

- Jo no treballaré pensant en la reacció de l'estat, sinó en quina ha de ser la nostra reacció. Crec

que pot ser un revulsiu de mobilització ciutadana i si alguna cosa crec que podem afirmar és que qualsevol nova oportunitat per la independència la tindrem sempre que hi hagi una ciutadania que torni a sortir al carrer, que hi ha un lideratge d'aquesta mobilització que torni a apel·lar també els partits i les institucions del país amb un reptes que ja vam tenir entre els anys 2014 i 2017. No es tracta de reinventar res; es tracta de rectificar allò que no es va acabar de fer bé la tardor de 2017.

- Què no es va acabar de fer bé? La defensa del 27-O? O potser ve d'abans? Sempre es van posar terminis. Junts pel Sí va establir la independència en un termini de 18 mesos; i dels 18 mesos vam passar a un referèndum. Quins errors es van cometre?

- N'hi ha tres, de rellevants. El primer, que vam confiar en excés que al davant hi teníem un estat que, malgrat tot, es comportaria amb uns principis i amb unes expectatives democràtiques. Va ser en error, vam veure que no va ser així i vam veure l'estat actuant amb tota la seva màxima força repressiva. Un segon error que no ens vam adonar de la força de la ciutadania mobilitzada al carrer, tant l'1-O com el 3-O, perquè potser calia que tot el protagonisme el tingués la ciutadania, no pas les institucions. I que fos la ciutadania qui, amb la seva mobilització permanent al carrer, persistint, al matí, a la tarda, a la nit, de matinada, i un dia rere l'altre, aconseguís un canvi d'actitud del govern espanyol. I el tercer error, o lliçó o aprenentatge, és que potser allò que es deia que estava preparat no ho estava tant. Parlo de les estructures d'estat. No era tan fàcil, doncs, passar de la llei a la llei. D'alguna manera, les administracions tenen molt de poder, la Generalitat té molt poder, però no en té tant com per poder sobreviure a un cop d'estat com el del 155. Crec que tres idees, ben interioritzades, ens donaran de ben segur noves oportunitats.

- S'ha trobat, a Junts, entre diferents famílies polítiques. No deu ser senzill.

- Res és senzill. Quan vas a fer la independència, i per tant vas a provocar un procés de transformació profunda de les estructures polítiques, res pot ser senzill. La gestió de l'espai de Junts, però, és més senzilla del que sembla. Comparteixo la descripció que vostè ha fet, és a dir, que hi ha gent de procedències diverses, però això, que a ulls de la política clàssica és una debilitat, per a nosaltres és una oportunitat. És precisament la manera d'aglutinar sensibilitats diverses, de compartir un mínim comú denominador, de sumar tradicions polítiques i ideològiques electoralment no coincidents en altres moments, però que ara tenen la capacitat de buscar acords per avançar. Per tant, no crec la procedència que sigui el més difícil de gestionar en la política d'avui, a casa nostra. És molt més difícil poder establir un treball institucional amb la resta de formacions i garantir una bona governança, tirar endavant pressupostos i actuacions concretes que no pas l'estricta governança dins de Junts per Catalunya.

- Ho diu pels propis partits, això, o per què l'estat vigila?

- Per tot plegat. Les relacions de la coalició que governa és rica en matisos; després, cal tenir present la majoria que ha fet possible aquest govern. Després, tenim la resta de formacions polítiques que existeixen, tot excloent-hi Vox, amb les quals en alguns punts hauria de possible trobar acords per governar. I finalment, cal tenir en compte que sempre hi ha la mà de l'estat, perquè quan nosaltres ja hem aconseguit posar negre sobre blanc en projectes de llei, amb iniciatives i decrets, sempre hi ha l'amenaça constant i permanent del recurs al Constitucional. I això intenta limitar no només la capacitat legislativa i política del govern, sinó també la llibertat d'expressió dels membres del Parlament de Catalunya.

- En clau municipal, i ja que se suma a la presentació de Junts per Reus, aconsella a l'agrupació local que explori un possible acord amb l'alcalde Carles Pellicer (PDeCAT) per a les eleccions de 2023?

- La nostra vocació a Reus, a la comarca i al país és presentar el màxim de llistes per obtenir el màxim de representants i convertir-nos en la primera formació municipalista. I creiem que això, a data d'avui, és possible. Com a mínim, pel que fa al nombre de regidors i alcaldies. En el cas de

Reus, el que haurem de saber si és l'alcalde Pellicer vol o no vol tornar-se a presentar, i aquest serà un debat molt interessant. Ell és el primer que ha d'expressar quina és la seva voluntat. Per part de Junts, creiem que només sumant podrem retenir el màxim d'alcaldies. Per tant, la tradició de transversalitat de Junts per Catalunya ens porta a tenir la mà estesa per trobar formes de col·laboració per concentrar el màxim de vots sota les nostres sigles. I que això ens serveixi, en aquest cas, per ser la primera força, mantenir i guanyar l'alcaldia a Reus, i per sumar vots cap al Consell Comarcal i cap a altres organismes territorials. Crec que aquesta serà una opció possible en molts municipis. I crec també que la intel·ligència política de Pellicer el portarà a treballar en aquesta mateixa direcció. Seria molt poc productiu, des de la seva perspectiva i la nostra, tenir una mirada dividida i de confrontació. Per part nostra, no quedarà. Estendrem la mà, serem generosos. La voluntat és la de sumar, sumar molta altra gent. Una part de l'actual govern s'ha integrat a Junts per Catalunya. I podem integrar-hi altres persones que fins ara no s'hi han sumat. Crec que podem guanyar l'alcaldia de Reus.